

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ε ΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✿ ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός 'Ανδρέου Λόντου, ἀριθ. 8. ✿

(Παρά τὸ ἐν ὁδῷ Σόλωνος Καφενεῖον πρῶην Καρατζᾶ).

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 27.

'Αθήναι, 18 'Οκτωβρίου 1901.

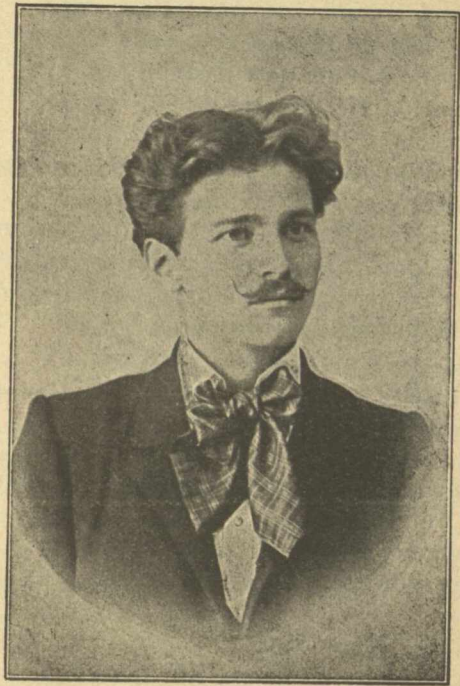
'Εκδίδεται ἐκάστην Πέμπτην

Ο Κ. ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΣ ΠΡΩΗΝ ΕΙΣΠΡΑΚΤΩΡ ΤΟΥ «ΜΟΥΣΕΙΟΥ»,

Πρὸ πέντε μηνῶν ἀπεστείλαμεν εἰς Πελοπόννησον τὸν κ. Σωτ. Χρονόπουλον πρὸς εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν τοῦ «Μουσείου» καὶ ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν εἰς αὐτό. Ἐπειδὴ ὁ κ. Χρονόπουλος εἰσέπραξε μὲν πάσας σχεδὸν τὰς συνδρομὰς κατὰ τὸν ὑπ' αὐτοῦ δοθέντα ἡμῖν κατάλογον, δὲφείλει ὅμως εἰσέτι πρὸς ἡμᾶς, ἀδικαιολογητῶς, μέγα ποσόν, προερχόμενον ἐξ εἰσπραχθεισῶν συνδρομῶν ἐν Κορίνθῳ, Κιάτῳ, Δερβενίῳ, Ξυλοκάστρῳ, Αἰγίῳ, Πάτραις, Πύργῳ, Κυπαρισσίᾳ, Γαργαλιάνοις, Πύλῳ, Καλάμαις, Τριπόλει, Ναυπλίῳ, Ἄργει καὶ Νεμέᾳ, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν ταῖς ρηθείσαις πόλεσι καὶ κωμοπόλεσι κκ. συνδρομητὰς, πληρώσαντας καὶ μὴ, νὰ μὴ δώσωσι πλέον οὐδὲ λεπτόν πρὸς τὸν κ. Σ. Χρονόπουλον, οὔτε πρὸς ἄλλον τινά, ἐπαγγελλόμενον τὸν εἰσπράκτορα τοῦ «Μουσείου» ἐὰν δὲν λάβωσιν ἐντυπον ἀπόδειξιν, φέρουσαν τὴν σφραγίδα τοῦ «Μουσείου» καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ, τοὺς δὲ κατέχοντας ἀποδείξεις ἀνεξοφλήτους, νὰ στείλωσι τὸ ἐν αὐταῖς ἀναφερόμενον ποσόν, διὰ συστημένης ἐπιστολῆς. Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Μουσείου» Εἰς Ἀθήνας. 'Οδός 'Ανδρέου Λόντου ἀριθ. 8.

Παραδίδονται μαθήματα Γερμανικῆς εἰς ἀρχαίους, καθημερινῶς καὶ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος. Τιμαὶ συγκαταβατικάι. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖά μας ἀπὸ 9—11 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ. καθ' ἐκάστην.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ

Ἡθοποιὸς

(Ἄποθανὼν τὴν 12 'Οκτωβρίου 1901).

Τύπος ἐπιμελοῦς ἠθοποιοῦ, μεμετρημένου ἀνθρώπου, ἀληθοῦς καλλιτέχνου, ὁ Δημ. Ἀγγελάκης, ἠθοποιὸς ἐκ τῶν ἀρίστων, μαθητὴς διακεκριμένος τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἀπέθανεν ἐξ ὄλως τυχαίου γεγονότος. Τὴν κηδεῖαν τοῦ συμπαθοῦς καλλιτέχνου ἠκολούθησαν πάντες οἱ ἠθοποιοὶ, πολλοὶ δημοσιογράφοι καὶ ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων. Λόγους ἐπικηδίου καὶ ἐπιταφίου ἐξεφώνησαν πολλοὶ ἐμμέτρως καὶ εἰς τὸ πεζόν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Σεβασμιώτατος πρῶην Μητροπολίτης

Πρεβέλης Γαβριήλ, συγκινήσας τούς ἀκούσαντας, διὰ τε τὴν δύναμιν τοῦ λόγου καὶ διὰ τὴν προσφώνησιν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει, ὅτι ἄλλοτε ἢ ἐκκλησία ἤρνεϊτο καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς ταφῆς εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς.

ΨΥΧΗ ΣΥΧΩΡΕΜΕΝΗ

Τὸ ἅγιο λείψανο μυστήριον χύνει
Μέσ' τὸ τρισκόταδο, μέσ' τῆ σιγῇ,
Καὶ μέσ' τοῦ ὕπνου τοῦ τὴν θεία γαλήνη
Οὐράνιο ὄνειρο τότε φιλεῖ

Θαμπὴ ἀπάνω του φέγγει καντήλα
Ποῦ λὲς χαμόγελο εἶνε θεοῦ...
Κρυφῆ, γλυκόλαλη ἀνατριχίλα
Περνᾷ 'ς τὴν ἡμερὴ μορφή αὐτοῦ.

Τὴν ἅγια μνήμη του θεοῦ γιορτάσουν
Στεριῆς καὶ πέλαγα τὴν χαραυγῇ·
Χιλιάδες θάλλουνε μὲ βιά νὰ πιάσουν
Θέσι 'ς τὸ πλάγι του οἱ Χριστιανοί.

Τὸ ἅγιο λείψανο μυστήριον χύνει
Μέσ' τὸ τρισκόταδο, μέσ' τῆ σιγῇ,
Καὶ μέσ' τοῦ ὕπνου τοῦ τὴν θεία γαλήνη
Οὐράνιο ὄνειρο τότε φιλεῖ.

Κρότος ἀκούσθηκε, βογγοῦν οἱ θόλοι,
Ἡ θύρα ἐσείσθηκε, τρίζει βαρειά...
Θαρρεῖς 'ξαφνίσθηκε καὶ σεῖεται ὅλη
Μέσ' τὸν ἀντίλαλο ἢ Ἐκκλησίᾳ.

Δειλά, ἐλαφρότατα, κάποιος προβαίνει
Ἐκεῖ ἀφουγκράζεται καὶ σταματᾷ...
Ἐκεῖ ταράζεται, ἀλλὰ προβαίνει
Μὲ φόβο ἄγριο ποῦ τὸν ξεσκᾷ.

Κρύος ὁ ἰδρώτας τὸν περιβρέχει,
Ρωλόγι ἀτακτο κτυπᾷ ἢ καρδιά,
Μὰ τὸ δαιμόνιο ποῦ μέσα του ἔχει
Τὸν πάγει σπρώχνοντας... Βόηθα, Ἐκ-
[κκλησίᾳ!]

Τὸ ἅγιο λείψανο μυστήριον χύνει
Μέσ' τὸ τρισκόταδο, μέσ' τῆ σιγῇ,
Καὶ μέσ' τοῦ ὕπνου τοῦ τὴν θεία γαλήνη
Οὐράνιο ὄνειρο τότε φιλεῖ.

Αὐτὸς ποῦ ἐπάτησε τὰ οὐράνια μέρη
Μέσ' τὰ μεσάνυχτα, μέσ' τῆ σιγῇ,
Ἀπλώνει λαίμαργο, ἀραχλο χέρι
Καὶ 'ς τ' ἅγιο λείψανο κάτι ζητεῖ.

Τὸ βρίσκει!.. Ἐπίασε 'στὰ μαῦρα χέρια
'Στὰ χέρια τ' ἄτιμα χρυσὸ σταυρὸ
Ποῦ λὲς τὸ ἐστόλιζαν μύρια ἀσ-τέρια
Μὲ φῶς ἀκοίμντο γιὰ τὸν νεκρὸ.

Θολὸς 'σὰν φάντασμα τότε 'σηκώθη
Κι' ἀπὸ τὰ πόδια του φτερά ζητεῖ.
'Αλλὰ 'ξαφνίζεται, τρέμοντας νοιώθει
Πῶς κάποιος 'πίσω του τόνε κρατεῖ...

Γυρνᾷ τὴν ὄψι του, κανεὶς σιμά του...
Τὸ ἅγιο λείψανο εἶνε βουδῶ...
Μὰ τὸ καρδιόχτυπο 'ς τὰ σωθικά του
Πετᾷ ἀκοίμντο, εἶναι γοργό.

Πάλι ἀνδρειεύεται, πάλι 'σηκώθη
Κι' ἀπὸ τὰ πόδια του φτερά ζητεῖ,
Μὰ τὸ ἀτσάλινο καὶ πάλι νοιώθει
Τὸ χέρι τ' ἀόρατο νὰ τὸν κρατῇ.

Ἡ μαύραις φλέβαις του χτυποῦν φουσκώ-
[νουν,
Μέσα 'στὸ μέτωπο τὸν καίει φωτιά,
Σφιχτὰ τὴν μέση του ὄχεντραὶς ζώνουν
Καὶ τοῦ σφυρίζουνε μέσα 'ς τ' αὐτιά.

Τότε τοῦ ἐφάνηκε ν' ἀκούη κρότους
Καὶ ὅτι ἐσεῖώτανε ἡ Ἐκκλησίᾳ,
Μύρια φαντάσματα τὸ σάβανό τους
Νὰ σειοῦν ἀπάνω του βαρειά, βαρειά.

Μόνο τὸ λείψανο μυστήριον χύνει
Μέσ' τὸ τρισκόταδο, μέσ' τῆ σιγῇ,
Καὶ μέσ' τοῦ ὕπνου τοῦ τὴν θεία γαλήνη
Θαρρεῖς μεσόψυχα πῶς εὐλογεῖ.

Ὁ κλέφτης ἔστρεψε τὰ βλέμματά του
Γύρω 'ς τὸ λείψανο... νοιώθει χαρά...
Δρόσο γλυκύτατη μέσ' τὴν καρδιά του
Μέσα 'στὲς φλέβαις του κρυφοκυλᾷ.

Πέφτει 'στὰ γόνατα, θερμὰ δακρύζει
Κι' ἐνῶ ἐψηθύριζε μιὰ προσευχῇ
'Υπνος ἀσάλευτος τόνε κοιμίζει
Καὶ φεύγει.—Ἐφυγε μόνο ἡ ψυχὴ!

Βαροῦν τὰ σήμαντρα, γιορτὴ μεγάλην,
Χιλιάδες ἔρχονται οἱ Χριστιανοί,
Μὲ τ' ἁγιοκέρι του καθεὶς προβάλλει,
Στεριῆς καὶ πέλαγα ἔχουν γιορτῇ.

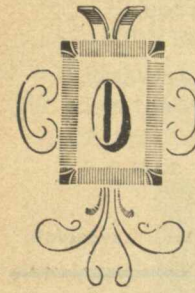
Κόσμε, προσκύνησε. Ὁ πεθαμένος
Μέσ' τὴν φωτόλουστη πετᾷ ζῶν
'Απὸ τὸν πλάνη του συχωρεμένος...
Χαρὰ 'στὴν ὁμορφὴν τώρα ψυχὴ!

Ἄλξις Κ. Περδικιῆδης.

— Ὑπάρχει ἐλπίς; ἠρώτησεν ὁ κληρονόμος.
— Οὐδεμίαν, ἀπάντησεν ὁ ἰατρός. Ὁ ταλαίπωρος θεὸς
σας θὰ γείνη... καλά!

ΕΙΣ ΓΑΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Παπανικόλας ἐθεωρεῖτο ὁ εὐ-
τυχέστερος τῶν συγχωρῶν
του.

Καὶ δικαίως· διότι, τί τοῦ
ἔλειπε;

Χρήματα; Εἶχε. Κτήμα-
τα; Ἄπειρα. Ὑπόληψιν; Με-
γίστην. Εἶχε μάλιστα καὶ τὸ
ἀξίωμα τοῦ οἰκονόμου. Παι-
διᾷ;.. Ἄ! ναί! Ἀπὸ τὰ
παιδιᾷ του δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένος.

— Ὁ μεγάλος ἔλεγε, δὲν ἠθέλησε νὰ μάθῃ
γράμματα. Ἐμμενέ 'ς τὴν πατρίδα νὰ κυττάῃ
τὰ κτήματα. Ὁ μικρὸς, ὁ Σπῦρος, ἀφοῦ μοῦπε
πῶς θὰ πάῃ 'ς τὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσῃ Θεολο-
γία, καθὼς ἦταν κ' ἡ ἐπιθυμία μου, μοῦ γύ-
ρισε, ὕστερ' ἀπὸ τέσσαρα χρόνια, μὲ κιθάραις,
μπογιαῖς, πιπέλλα, καὶ μ' ἕνα εἰσιτήριο τελει-
οποιήτου... τῆ: Νομικῆς!

— Δὲν κάνω ἐγώ, λέει, γιὰ Δεισπότης· θὰ
γείνω δικηγόρος.

— Κλά, παιδί μου· δικηγόρος; δικηγόρος,
ἀφοῦ τὸ θέλεις· ἀλλὰ θὰ καθήστῃς 'ς τὸ χωριὸ
νὰ μελετήστῃς· δὲν ἀντέχω πλέον 'ς τὰ ἐξόδα
γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἄχ! Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε καὶ δὲν
μπορῶ νὰ τὸν καταφέρω νὰ πάῃ 'ς τὴν Ἀθήνα,
νὰ ζώσῃ ἐξετάσεις καὶ νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα δίπλω-
μα ἔστω καὶ σὲ στρατσο χαρτί.

— Πρέπει νὰ μελετήσω καλά, λέει, πατέρα,
γιὰ νὰ μὴ ντροπιστοῦμε 'ς τὴς ἐξετάσεις.

Νὰ μελετήσῃ καλά! Κλά. Μὰ αὐτὸς
περνᾷ τὴς ἡμέρας του ζωγραφίζοντας τὴν Μόρ-
φω, τὴν κόρη τοῦ γείτονά μας, ἀντὶ νὰ διαβά-
ζῃ.

— Βρέ, παιδί μου, τοῦ λέω, ἀφοῦ ἔμαθες
ζωγραφικὴν, γιατί δὲν κάνεις τοῦλάχιστον τὴν
εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ποῦχεῖς καὶ τὸ-
νομά Του—προσκυνοῦμε τὴ χάρι Του; — Κι'
ἀφοῦ ἔμαθες μουσικὴν, γιατί δὲν ἔρχεσαι 'ς τὴν
ἐκκλησίαν νὰ κάνῃς τὸν ψάλτη;

— Τίποτα, λέει· ὁ καλὸς κόσμος δὲν πηγαί-
νει 'ς τὴν ἐκκλησίαν, οὔτε ξέρω Βυζαντινὴ μου-
σικὴν, οὔτε νὰ ζωγραφίζω ἁγίους. Τὴν Μόρφω
τὴν ζωγραφίζω γιατί θέλω νὰ στείλω τὴν εἰκό-
να τῆς 'ς τὴν Ἐκθῆσι.

Β'.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μόρφως, ὁ Σπῦρος, ἰστά-
μενος πρὸ τοῦ ὀκρίθαντος, φέρει τὸ βλέμμα ἐκ
τοῦ ἐπ' αὐτοῦ σχεδιάσματος εἰς τὴν ἀπέναντι
ζῶσαν εἰκόνα, τῆς ἀγλαμόρφου ἐπαρχιώτιδος,
ἐφ' ἧς προσηλοῖ αὐτὸ περισσότερο τοῦ δέοντος.

— Ἐλα καυμένη Σπῦρο, τῷ λέγει αὐτὴ
Δὲν θὰ τελειώσῃ ποτὲ αὐτὴ ἢ εἰκόνα, καθὼς
ἐργάζεσαι.

— Διότι δὲν θέλω νὰ τελειώσῃ, τῇ ἀπαντᾷ
πυρέσσων ἐξ ἐρωτικῆς φλογός· θέλω νὰ διαιω-
νισθῇ ἢ περάτωσις τῆς εἰκόνας σου, ὡς ὁ ἰστο-
ρικός ἰστός τῆς Πηνελόπης...

— Πιὰ εἶναι πάλιν αὐτὴ ἢ Πηνελόπη; διέ-
κοψεν ἡ Μόρφω.

— Ἡ Πηνελόπη...

— Δὲν θέλω νὰ τὴν μάθω, οὔτε αὐτὴν οὔτε
τὴν ἄλλην τὴν Ἀφροδίτην, μὲ τὴν ὅποιαν μοῦ
ἔλεγε χθές, ὅτι ὁμοιάζω. Νὰ τῆς ξεχάσῃς ὅ-
λαις τῆς γυναίκαις ποῦ ἐγνώρισες 'ς τὴν Ἀθή-
να καὶ νὰ ἐνθυμῆσαι μόνον ἐμέ. Ἀκούεις; μό-
νον ἐμέ, γιατί ζηλεύω.

Ἡ ἀφελὴς ἄγνοια τῆς ἀνιστορήτου Μόρφως
ἔθελγε περισσότερον τὸν νεαρὸν Σπῦρον, ἀντὶ
νὰ τὸν στενοχωρῇ.

— Καλά, Μόρφω, ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν ἅμα
τελειώσῃ ἢ εἰκόνα σου; Πῶς θὰ δύναμαι νὰ σὲ
βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, ὅπως τώρα, δύο ὄρας καθ'
ἐκάστην καὶ νὰ συνδιαλέγωμαι μετὰ σοῦ καὶ νὰ
πετῶ μαζί σου εἰς αἰθερίους κόσμους...

— Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, Σπῦρο, ν' ἀφήσῃς
τῆς Ἑλληνικούρας καὶ νὰ κυττάξῃς νὰ βρῆς
κανένα μέσον, νὰ μὲ βλέπῃς χωρὶς φόβο, γιατί
ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ παίρνη μυρφοδιὰ καὶ ἡ μη-
τέρα μου, ἄλλως τε, δὲν θὰ ἔχη πάντοτε ἐρ-
γασίαν, ὅπως σήμερα, διὰ νὰ μᾶς ἀφίνη μόνους.

— Τί νὰ κάμω, Μόρφω μου; Ὁ πατέρας μου,
θέλει νὰ ὑπανδρεύσῃ πρῶτα τὸν μεγαλειτερόν
μου ἀδελφόν. Ἔτσι εἶναι, βλέπεις, ἡ συνθήκη.
Ἐπειτα, ἔχω καὶ τὴν ἀδελφὴν μου ἀνύπανδρον.
Ἄν ἦταν ἕνας φράκτης τ ν ἐπηδοῦσα, ἀλλὰ, δύο!..

— Κάμε ὅπως θέλεις, ἀλλὰ γνωρίζεις καλά,
ὅτι μὲ ζητεῖ καὶ ὁ γυῖός τοῦ Δημάρχου καὶ ὁ
Εἰρηνοδίκης. Ὁ πατέρας μου, ὦρα τὴν ὦρα,
θ' ἀποφασίσῃ γιὰ ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο. Ἐγὼ δὲν
ἠμπορῶ νὰ μιλήσω 'ς τὸν πατέρα μου, ἂν καὶ
ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ.

Εἰσελθούσης, ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τῆς μη-
τρὸς τῆς Μόρφως, διεκόπη ἡ ὁμιλία.

Γ'.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ Παπανικόλας ἔλεγε
πρὸς τὸν υἱόν του:

— Τί ἔχεις, Σπῦρό μου, τώρα τόσαις ἡμέ-
ραις καὶ εἶσαι σκεπτικός; Τί βυστᾷς τὸ κεφάλι
σου σὰν χήρα γυναίκα. Γιατί δὲν μελετᾷς, παι-
δί μου, νὰ δώσῃς ἐξετάσεις;

— Ἄχ! πατέρα, πόσον μετανοῶ ποῦ δὲν σὲ
ἤκουσα! Ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ ποῦ δὲν ἠθέλησα
νὰ σπουδάσω Θεολογίαν. Τώρα ἐννοῶ τὸ λάθος
ποῦ ἔκαμα νὰ μὴ σπουδάσω τὴν θείαν ἐπιστή-
μην.

— Ἐμ! Τί σοῦ πταίω ἐγώ. Τὸ ράσο τὸ ἐφοβεῖσο·
τὸ ράσο μὲ τὸ ὅποιον σ' ἀνέστησα, σ' ἐσπούδασα καὶ

σέ συντηρῶ ἀκόμη χωρὶς νὰ κάνης τίποτε δουλειά.

— Δίκαιον ἔχεις, πατέρα, τὸ ἀναγνωρίζω καὶ θὰ ἐξιλεωθῶ κατὰ τρόπον ποῦ δὲν περιμένεις. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα τὸ ράσο τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦλάχιστον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, θὰ φορέσω τὸ ράσον τοῦ ἀπλοῦ καλογέρου, διότι μάθε το, πατέρα: πρὸς τιμωρίαν μου, ἀπεφάσισα νὰ πάω σὲ μοναστήρι, νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω μακρὰν τοῦ κόσμου, τοῦ ἀθλοῦ!

— Παιδί μου, ἔλα ἔς τὰ σωστά σου. Τόσα γράμματα ποῦ ἔμαθες, δὲν πᾶει νὰ γείνης καλόγηρος. Κύτταξε νὰ πάρης τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου καὶ μὴν κάνης καμμιά τρέλλα.

— Τρέλλα λές, πατέρα; Τρέλλα λοιπὸν ἔκαμες τοῦ λόγου σου ποῦ ἔγινες παπᾶς;

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι παπᾶς καὶ ὄχι καλόγηρος. Ἄν γείνης καὶ σὺ παπᾶς, διαφέρει τὸ πρᾶγμα.

— Εὐκόλο τῶχεις αὐτό!

— Εὐκόλο καὶ λογικό. Νὰ παντρευτῆς, νὰ κάνης παιδιὰ, ὄχι νὰ γείνης μαγκούφης.

— Ζήσε, μαυρέ μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νὰ περιμένω ὅσο ποῦ νὰ ὑπανδρευθῆ ἡ ἀδελφή μου, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου...

— Καλέ, ἀποφάσισε σὺ νὰ γείνης παπᾶς καὶ ὅλα διορθώνονται.

— Καὶ ὁ κόσμος τί θὰ εἴπῃ;

— Οὐφ! καυμένη, τὸν κόσμο ρωτᾶς! Πέμου μοναχά, ποιά θέλεις κ' ἔννοια σου.

Δ'.

Μετὰ ἓνα μῆνα, ἡ Μόρφω ἐγένετο —διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Παπᾶ— σύζυγος τοῦ Σπύρου, ὅστις, μετ' ἄλλους δύο μῆνας μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν ἱεράν... ἐξέτασιν παρὰ τῶν καθηγητῶν τῆς Νομικῆς σχολῆς, καὶ λάβῃ δίπλωμα Διδάκτορος. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ ἐν ἔτος εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐκεῖ ὡς δικηγόρος, καταγίνεται ἤδη εἰς τὸ νὰ χωρίζῃ ὅσους ἐνώνει διὰ γάμου ὁ πατήρ του.

Ι. Π. ΧΡ.

ΤΗ ΕΥ....

Ὅσοι ἔς τ' ἀλήθεια μ' ἀγαποῦνε
κι' ὅσοι μοῦ θέλουν τὸ καλὸ
εὐχονται ὅλοι νὰ μὲ ἰδοῦνε
γρήγορα δίπλα σου... διπλό.

Μὰ ὁ ἔρωτάς σου ποῦ τὰ στῆθια
μοῦ ἔχει πνίξει σὰν κισσὸς
Μιὰ φανερὴ μοῦ λέγει ἀλήθεια
πῶς ἔχω μείνει... ὁ μισός!

Ὁ Θάνατος

ΣΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Ποῦ θὰ πᾶτε, φτωχὰ μου τραγούδια
τῆς χαρᾶς ἢ τοῦ πόνου μου εἰκόνα;
Τί θὰ βρῆτε ἔς τοῦ βίου τὸ δρόμο
τῆς ζωῆς τὸν ἀτέλειωτο ἀγῶνα

Ἐνα μόνο ἡ καρδιά μου γυρεύει
ἄχ! ἄς ἦταν, Θεέ, βολετὸ
Ν' ἀνταμώναι' ἐκεῖ, ποῦ θὰ πᾶτε,
δάκρυ θεῖο, χαμόγελο ἀγνό!

Εἰρήνη Ζαβιτζιάνου Δενδρινού

“ΜΟΥΣΕΙΟΝ,”

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Ἐν Ἑλλάδι	Ἐτησ. Δρ. 15—	Ἐξάμην. Δρ. 8
Ἐν τῷ ἔξωτερον.	» Φρ. Χ. 15—	» Φρ. Χ. 8
Ἐν Αἰγύπτῳ	» Γρ. Δ. 60	» Γρ. Δ. 32
Ἐν Ρωσσίᾳ	» Ρούβλια 6—	» Ρούβλια 3.50
Ἐν Ἀμερικῇ	» Δολ. 3—	» Δολ. 1.60

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 ἐκάστου μηνός.
Ἐκαστον φύλλον, λεπτὰ 30.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΩΝ

Ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν στιγμιαίων φωτογραφικῶν μηχανῶν (instantanées), ὅλος ὁ κόσμος ἔγειναν φωτογράφοι, πολλοὶ μάλιστα ἐρασιτέχναι διεκρίθησαν καὶ μεταξὺ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος καλλιτεχνῶν, ἐν διαγωνισμοῖς Εὐρωπαϊκῶν περιδικῶν.

Τοιοῦτου εἶδους Διαγωνισμὸν Ἐρασιτεχνῶν Φωτογράφων προκηρῦσσει ἀπὸ σήμερον τὸ «Μουσεῖον». Θέμα φωτογραφίσεως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὅ,τι δῆποτε· οἶον, τοπεῖα, (paysages), πόλεις, χωρικοὶ μὲ περιέργους ἐνδυμασίας κλπ. Μόνον πρόσωπα δὲν εἶναι δεκτά.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύναται νὰ λάβωσι μέρος πάντες, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «Μουσείου», ἀποστέλλοντες ἔργα τῶν, μέχρις 20 Δεκεμβρίου 1901

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν
τοῦ περιοδικοῦ «Μουσείου»
Εἰς Ἀθήνας

ΒΡΑΒΕΙΑ

Βραβεῖα ὠρίσθησαν δύο: Τὸ πρῶτον ἐκ δραχμῶν 50 καὶ τὸ δευτέρον ἐκ δραχμῶν 25.

Τὸ «Μουσεῖον» ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποσταλσομένων εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἰκότων.

Μ. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.)

Ὁ Κελλκούας, εἶχεν ὠραῖον ἀφηγηματικὸν καὶ διὰ τοῦτο ὁσάκις ἀφηγεῖτό τι ἢ ὀμίλει, προσεῖλκε πάντοτε περὶ αὐτὸν πολλοὺς ἀκροατάς.

τὸ πρόσωπόν του, καὶ εὕρισκεν εἰς τοῦτο πολλὴν στενοχωρίαν. Προχθὴς ἐπληροφορήθη τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Μάγου, καὶ δὲν ἄφησε νὰ χάσῃ ἀκόπως τὸν καιρὸν του. Μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μάγου καὶ ἀγοράζει ἐν φιαλίδιῳ, πληρώσας ἴλινα χρυσᾶ.

— Χίλια χρυσᾶ! ἀνέκραξεν ἡ αὐτοκράτειρα, ἐνῶ πολλοὶ τῶν ἐκεῖ ἠθροισμένων, ἵνα μὴ εἴπωσι τι ἠρκέσθησαν νὰ μωρῶσασιν. Τὴν ἀγοραῖαν τιμὴν τοῦ φαρμάκου τὴν ἐθεώρησαν πάρα πολὺ ὑψηλὴν.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Ἐπὶ ἐλάσματος διακόσμου νῦν ἀποκειμένου ἐν τῷ ἁγίῳ Μάρκῳ τῆς Βενετίας.

(ΣΗΜ.— Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐδημοσιεύθη, ἐξ ἀπροσεξίας, ὡς εἰκὼν τῆς Αὐτοκράτειρας Εἰρήνης, ἡ εἰκὼν Βυζαντιτικῆς Παναγίας τοῦ 14' αἰῶνος, εὕρισκομένης νῦν ἐν τῷ ἠθραυραφυλακίῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐπίσης).

Τούτου ἕνεκα λοιπὸν καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸν διακόψῃ ἐξηκολούθησε τὴν ὑπὸ τῶν διηγήσεως ὀμίλιαν του.

— Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ περὶ οὗ λόγος φάρμακον, εἶχε πρὸ πολλοῦ διέλθει τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, αἱ δὲ ρυτίδες ἤρχισαν νὰ αὐλακώνουσι

— Πολὺ ἀκριβὰ ἐπλήρωσεν, ἠκούσθη λέγων ὁ Ναύαρχος Στρυφνός.

— Ὅπως τούναντιον, προσέθηκεν ὁ Νικήτας Χωνιάτης, τὸ ἠγόρασεν εἰς πολὺ ἐξευτελιστικὴν τιμὴν, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ ὀλίγου αὐτοῦ σχετικῶς χρήματος ἀγοράζει τὴν αἰώνιαν ζωὴν.

Καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσεν ἀκρίμη.

— Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ ὠραῖον καὶ χρειάζεται ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς ἐποχῆς νὰ γραφῆ εἰς τὴν ἱστορίαν μου.

Ὁ ἰππότης Κολκοῦα δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἀλλ' ἀτάραχος ἐξηκολούθησε τὴν ἀφήγησίν του, ἥτις εὐρίσκειτο περὶ τὸ τέλος τῆς:

— Τὴν ἐπιμένην, πρατηρήσας ἑαυτὸν εἰς τὸ κάτοπτρον, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου του εἶχον ἐξαφανισθῆ.

— Νὰ λέγετε, ἄρα γε, τὴν ἀλήθειαν, ἰππότα; ἠρώτησεν ἐκ νέου αὐτὸν ἡ αὐτοκράτειρα, ἐγχειρμένη.

— Οὐδέποτε, ἐψεύσθη ἐξ ἑ. Διηγῆθην ἀπλῶς ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅπεῖν ἐγὼ αὐτὸς περὶ τὴν μάρτυ, ἀπεκρίθη, ἐμβλέπων ἀτενῶς τὴν Βασίλισσαν, ὁ Κολκοῦας.

Σιγῇ ἀπόλυτος ἐτρεῖτο εἰς ὄλον τὸ δωμάτιον. Ὅλοι ἤρκουοντο μὲ κάποιαν ἐκπληξιν νὰ παρατηρῶσι τὸν νεαρὸν Εὐπατριῆν.

Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς ἐκείνης ἠκούσθη ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου, ὑψηλοῦ τινος πωγωνοφόρου καὶ εὐγενεῶς τὸ ἦθος ἀνδρός.

— Ἐγὼ ἐὰν εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν τῆς σεβαστῆς μας Ἀνάσσης, ἰππότα Κολκοῦα, γνωρίζετε τί θὰ ἔκαμνον;

Ὁ Μέγας Λογοθέτης ἀπετείνετο πρὸς τὸν Κολκοῦαν καὶ μὲ φωνὴν ἐνέχυσαν κάποιον τόνον ἐπίσημον, ὡς ἐὰν ὠμίλει ἀπὸ ἔδρας δικαστηρίου.

Ὁ ἰππότης ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ὑπεκλιθεὶς δις πρὸ αὐτοῦ μὲ μεγάλην χάριν.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ γνωρίζω, εἶπε.

— Ἀπλούστατον πᾶν, ἐξηκολούθησε μὲ τὸν αὐτὸν καὶ βαρύτερον τόνον φωνῆς ὁ Μέγας Λογοθέτης.

— Ποῖον;

— Θὰ διέτασσον τὴν σύλληψιν τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ τυχοδιώκτου καὶ θὰ τὸν κατεδίκαζον εἰς τὸν διὰ τῆς πυρᾶς θάνατον.

Καὶ ταῦτα ἀφ' οὗ εἶπεν, ὁ ὑπουργὸς τοῦ Βασιλέως ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν κουροπαλάτην καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ὅπου, ἐπὶ μιᾶς κυκλοτεροῦς τραπέζης εὐρίσκοντο διεσκορπισμένοι πολλοὶ κύβοι.

Ὁ Βασιλεὺς σφόδρα ἀρεσκόμενος εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο τοὺς ἐπλησίασε.

Καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἤρξατο ζωηρὸν παιγνίδιον μεταξὺ τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Γ' καὶ τῶν αὐλικῶν του, ἐνῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθουν τὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου συνομίλιαν των.

Μόνος ὁ ἰππότης Κολκοῦας διέμενε σύννευς, πλησίον ἐνὸς παραθύρου τῆς αἰθούσης καὶ ἠγωνίζετο νὰ εὕρῃ, ἐὰν ὄντως ἡ σκητὴ ἐκείνη ἀπέβη πρὸς ὠφέλειαν τοῦ Ἠγουμένου ἢ πρὸς ζημίαν του.

Κεφάλαιον Δ'.

Ἡ συναναστροφή τῆς αὐτοκρατείας Εἰρήνης, πρὸ μικροῦ εἶχε τελειώσει. Αἱ γυναῖκες εἶχον ἀπέλθει εἰς τὰ ἴδια καὶ μόνον αἱ ἀκολουθίας τῆς εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὰ πλησιόχωρα τοῦ κυρίου τῆς ἡγεμονίδος κοιτῶνος δωμάτια, εἰς τὰ ὅπερ καὶ διενυκτέρευον.

Ἡ αὐτοκράτειρα εἶχε καὶ αὐτὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀποσυρθῆ εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῆς δωμάτια. Τὸ ὠρολόγιον τῶν ἀνακτόρων εἶχε πρὸ μικροῦ σημάνει τὴν δωδεκάτην ὥραν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ αὐτοκράτειρα ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς χωρὶς νὰ ἔχη ἐκδυθῆ τὰ ἐνδύματά τῆς.

Ὁ θάλαμός τῆς ἐφωτίζετο ὀμυδρῶς ἀπὸ μίαν καὶ μόνην λυχνίαν ἥτις ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ὀρόφου.

Ἡ μορφή τῆς βασιλίσσης, ἡ ἄλλοτε τόσον χαροποιὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, δὲν ἦτο τοιαύτη. Κάτι τι τὸ δύσθυμον καὶ ἐν ταύτῳ τὸ ἔμφροντι ἀπεικονίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ἀνομιθῶς κάποια σκέψις σοβαρὰ θὰ ἐθασάνιζε τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοκρατείας, ἡ ὁποία τότε ἐκυθέρνα, αὐτὴ μόνη κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰς ιδιοτροπίας τῆς ὀλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν αὐτοκρατορίαν.

Καὶ ὄντως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς βασιλίσσης ἀνεπαρίστατο ἀκόμη ζωηρὰ ἡ διήγησις τοῦ νεαροῦ ἰππότου Κολκοῦα περὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Μάγου.

Τὴν ἀπασχόλει φοβερὰ τὸ φάρμακον ἐκεῖνο, τὸ ὅπεῖν κατὰ τὰς ἐπιμόνους διαθεβαιώσεις τῶν ἄλλων ἐπεμάκρυνε τὸν θάνατον καὶ ὑπερ ἤκουσε τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ ὀνομάσῃ μὲ τὸ ὄνομα «Ἐλιξήριον τοῦ θανάτου».

Τὸ φάρμακον αὐτὸ ἤκουσε προσέτι, ὅτι εἶχε καὶ κάποιαν ἄλλην ιδιότητα. Ὅχι μόνον δὲν ὑπέκυπτεν εἰς τὸν θάνατον ὁ πίνων ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ διετῆρει δροσερὸν καὶ λεῖον τὸ πρόσωπον καὶ δὲν ἄφινε νὰ φαίνωνται οὐδαμοῦ ἐπ' αὐτοῦ ρυτίδες.

Καὶ τὴν Βασίλισσαν, τὸ τελευταῖον ἰδίως τοῦτο τὴν ἐνδιέφερε πολὺ.

Διότι εἶχε καὶ αὐτὴ παρατηρήσει ὀλίγον κάθωθεν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, πλαγιόθεν, σχηματιζομένης δύο ἐλαφρὰς ρυτίδας.

Ἐσοπτριζομένη τὴν πρῶταν εἰς τὸ ἐνετικὸν κάτεπτόν τῆς, ἔτυχε μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν νὰ παρατηρήσῃ τὰς δύο ἀγγελιαφόρους τοῦ ἐπερχομένου γήρατος.

Ἡ αὐτοκράτειρα ἦτο γυνὴ φιλάρεσκος καθὼς ἦτο καὶ ἀλαζών.

Τὸ ἔαρ τῆς ἡλικίας τῆς εἶχε πρὸ πολλοῦ παρελθῆ καὶ μὲ φόβον ἰσχυρὸν καὶ μὲ ἀκόμη περισσότεραν ἀνησυχίαν ἔδλεπε νὰ πλησιάσῃ ἡ ἀπαισία ἡμέρα καθ' ἣν ἤθελε κληθῆ γραῖα.

Ἡ ἐφεύρεσις λοιπὸν τοῦ Μάγου ἤρχετο πολὺ ἐπικαίρως καὶ βεβαίως αὐτὴ δὲν θὰ ἄφινε νὰ ὠφελθῶσι μόνον ἐξ αὐτῆς αἱ ἄλλαι.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΒΑΡΩΝΗΣ ΣΤΑΦ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Πρόλογος

Τώρα, μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ χειμῶνος, ἀρχίζουν καὶ αἱ ἐσπερίδες, αἱ ἐπισκέψεις, οἱ γάμοι, τὰ θέατρα καὶ ὅλαι ἐν γένει αἱ συναναστροφῆ, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πολλακίς εὐοίσκεται ἀμφιβάλλον, τί νὰ εἴπῃ, τί νὰ κάμῃ, πῶς νὰ βαδίσῃ, πῶς νὰ ὀμιλήσῃ, πῶς νὰ φάγῃ ἀκόμη.

Ἐπὶ τοῦτο, εἰς τὴν ἐκείνην, εἶναι ἀτελέστατα, εἴτε ὡς κακῶς ἀπεσπασμένα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου, εἴτε ὡς κακῶς μεταφρασμένα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ἀπερ γραφέντα μόνον διὰ γάλλους ἀναγνώστας. Ἡμεῖς ἐξελέξαμεν τὰ σπουδαιότερα κεφάλαια τοῦ παγκοσμίου φήμης βιβλίου τῆς Βαρώνης Στάφ, καὶ μετεφράσαμεν αὐτά, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μουσείου» οὐχὶ κατὰ λέξιν ἀκριβῶς, ὡς ἔχουν εἰς τὸ γαλλικὸν κείμενον, ἀλλ' ὡς δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην.

Σήμερον δημοσιεύομεν τὰ σπουδαιότερα ἐκ τοῦ Προλόγου τῆς Βαρώνης Στάφ.

ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΣ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Τὸ πᾶν μεταβάλλεται σὺν τῷ χρόνῳ, ἀλλὰ μᾶλλον κατ' ἐπιφάνειαν ἢ ἐν τῇ πραγματικότητι, κατὰ τύπους μᾶλλον ἢ κατὰ βίβλους. Τὰ ἀπὸ τινος ἀρχῆς ὀρμώμενα πράγματα εἶναι τὰ αὐτά, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ ἐν πάσῃ χώρᾳ μόνον διαφορὰ ἐπιφανείας ὑπάρχει.

Οὕτω, οἱ καλοὶ τρόποι ἠλλαξαν κατὰ τὴν ἑκφρασιν. Ἄλλ' ἂν θέλει τις νὰ καλοσκεφθῆ θὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι καὶ σήμερον, ὡς καὶ ἄλλοτε, σκοπὸς τῶν εὐγενῶν τρόπων εἶναι τὸ ἀκαταστήσαι ἐκείνους μεθ' ὧν συναναστρεφόμεθα εὐχαριστημένους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των καὶ ἀπὸ ἡμᾶς.

Οὕτω ὁ σημερινὸς κύριος καὶ ἡ σημερινὴ κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ὠνομάζοντο ἄλλοτε ἰππῶται καὶ πυργοδέσποιναι.

Ἡμεῖς, σύγχρονοι τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (διὰ τὸ ὅχι καὶ τοῦ ἀεροστάτου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σάντος Δυμόν;) δὲν δύναμεθα νὰ διατηρῶμεν πλέον τοὺς μεγαλοπρεπεῖς μὲν, ἀλλὰ βραδεῖς κανόνας ἐθιμοτοπίας τῆς ἐποχῆς τῶν φενακῶν. Ἀπεσκορακίσσαμεν τοὺς ἀνιάρους καὶ ἀνωφελεῖς τύπους, τοὺς ὑπερβολικοὺς τρόπους, ἀλλ' ἐξακολουθοῦμεν νὰ φαινόμεθα εὐγενεῖς, ὡς ἀπαιτοῦσιν αἱ νεώτεροι συνθήκαι τοῦ βίου, ποδηλάτων, τηλεφῶνον, ὑποθέσεις, αἵτινες πρὶν δὲν ὑπῆρχον παρὰ τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἰδίᾳ παρὰ τῷ ὠραίῳ φύλῳ.

Ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Βαρώνης Στάφ δὲν θὰ ὠμεν βεβαίως τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐξείας τῶν ἰπποτῶν τοῦ Μεσαίωκος, οὔτε ὅμως καὶ τὰς ἐν τινι ἀρχαίῳ Κώδικι Κοσμοτότητος, προβλεπομένης περιστάσεις, καθ' ἃς ἠδύνατό τις νὰ πύση εἰς τὴν τσέπην τοῦ γείτονος, ἢ ἀπηγορεύετο τὸ ἀπομύττεσθαι ἐν τῇ τρηπέλῃ διὰ τῆς... πεισέτας καὶ τὸ κτενίζεσθαι ἐν τῇ... Ἐκκλησίᾳ!

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ Γάμου.

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

Ἐρημο τ' ἀηδόνι
Σὲ χλωμὰ κλαδιὰ
Τραγουδεῖ τὸν πόνο
Πῶχει 'ς τὴν καρδίαν

Σκιάζονται τὰ δάση!
Χύθηκε ὁ Νοτιάς
Στέες ψυχρὲς ἀγκάλες
Μέσα τῆς νυχτᾶς!

Πῶς βαραίνει ἡ φύσις
Μέσ' 'ς τὴ σκοτεινιά
Λὲς καὶ μᾶς μηνάει
Κοσμοχαλασιά!

Σοῦτ'! κι' ἀπλώνει ὁ πλάστης
Χέρι τρομερὸ
Σύγνεφα ἀραδιάζει
Ρίχνει κεραυνό.

Χαλασμός θὰ γείνη
Ἐστὴ σκληρὴ νυχτιά
Τρέμει ὅποιος θὰ μείνη
Μόνος στ' ἀνοιχτά.

Σχίσου, καρδιά μαύρη
Στάσου, λογικὸ
Δάκρυα μου χυθῆτε
Στὸ φρικτὸ κακό!

Τὸ χλωμὸ κορίτσι
Χθὲς 'ς τὴν ἀγκαλιὰ
Τὸ σφιχτοκρατοῦσα
Καὶ μ' ἀγνὰ φιλιὰ

Ἐπερνα τὸ χιόνι
Ποῦχε 'ς τὴν πνοή,
Τοῦδινα τὴ θερμὴ
Ποῦχα 'ς τὴν ψυχὴ

Τώρα κρῦο τάφο
Ἐχει ἀγκαλιὰ
Καὶ τὸ μαῦρο χῶμα
Τοῦ κολλᾶ φιλιὰ

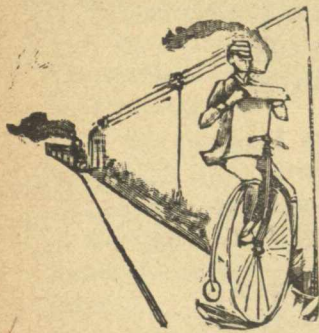
Κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα
Σκοτεινιά φρικτὴ
Σύγκρυστο καὶ τρομάρα
Ἐχουνε κρυτῆ

Ποιὸς θὰ τὴ ζεστάνῃ,
Ποιὸς θὰ τὴ φωτᾶ
Τώρα ποῦ ἄγρια φτάνει
Κοσμοχαλασιά;

Σχίσου, καρδιά μαύρη
Πέταξε ψυχὴ
Νὰ βρεθῶ σιμά τῆς
Πρὶν νάρθῃ ἡ βροχὴ!

Νίκος Μαρσέλλος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εἰς τὸ θέατρον «Βαριετὲ» οἶδαι ἀπό τινος παραστάσεως ὁ ἄριστος ὑπὸ τῆν κυρίαν Αἰκ. Βερώνη Γεννάδη θίασος. Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην παρεστάθη ἡ «Πριγκίπισσα τῆς Βαγδάτης» τοῦ Δουμᾶ, ὅχι βέβαια

ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ μεγάλου συγγραφέως, ἀλλ' ἐκ τῶν περιεχόντων χαρικτήρας, ὡς τῆς Λεοντίας, τοῦ Ἰωάννου δε Χούν, τοῦ Γόδλερ, τοῦ Νουρβαῦ κλπ, ὧν ἡ ὑπόκρισις δὲν εἶνε εὐκολος. Τα ἄνω μέρη, ἐν τούτοις, ὑπεκρίθησαν τελείως εἰ κ. κ. Αἰκατερίνη Βερώνη, Γ. Γεννάδης, Δ. Γ. Βερώνης ὁ ἀμίμητος καὶ Α. Λοράνδος. Τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον κατεχειροκρότησε τοὺς ἀληθεῖς καλλιτέχνας τοῦ Ἑλλ. θεάτρου.

— Ὁ κ. Felix Philippi, ὁ ποιητῆς τοῦ ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ δημοσιευθέντος ὠραίου δράματος «Ὁ Δικηγόρος» ἀπέστειλε πρὸς τὸν μεταφράσαντα αὐτὸν ἡμέτερον φίλον κ. Δημοσθένη Δ. Δεσβιῖνον τὸ ἐξῆς εὐχαριστήριον γράμμα :

Ἐν Βερολίῳ, τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1901.
Ἐντιμότατε Κύριε,
Ἄπεστέιλαντές μοι τὸ Μουσεῖον, τὸ ὅποιον

» Ἐνεκα τῆς μακρᾶς ἐκ Βερολίνου ἀπουσίας μου, ἡ μόλις ἐπ' ἐσχάτων περιήλθεν εἰς χεῖράς μου, ἡ μοι προὔξεν ἡσυχασίαν μεγάλην, ἐφ' ἣ ἐκφράζω ὑμῖν τὰς ἐγκαρδίου εὐχαριστίας μου.
» Μεταφράσαντες τὸ πρῶτον δραματικὸν δοκίμιόν μου, μοι ἐκάματε τιμὴν ἰδιαίτουσαν, ἣς ἔχω πλήρη συναίσθησιν. Ἐφ' ὅσον ἢ ἐν τῇ παρόδῳ τῶν ἐνιαυτῶν μειωθείσα γνώσις τῆς ὠραίας ὑμῶν μητρικῆς γλώσσης καὶ εὐθύς ὡς ὁ χρόνος μοι ἐπιτρέψωσι, θά ἐπιδοθῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μεταφράσεώς σας.
» Θὰ ἐλογιζόμην λίαν εὐτυχῆς ἐάν ἡδυνάμην νὰ χαιρετίσω ὑμᾶς διερχομένους ποτὲ τοῦ Βερολίνου.
» Εὐαρεστήθητε, ἐντιμότατε Κύριε, νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφρασίαν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἰδιαίουσης ὑπολήψεώς μου, μεθ' ἧς διατελώ
» Ὁλως ὑμέτερος FELIX PHILIPPI

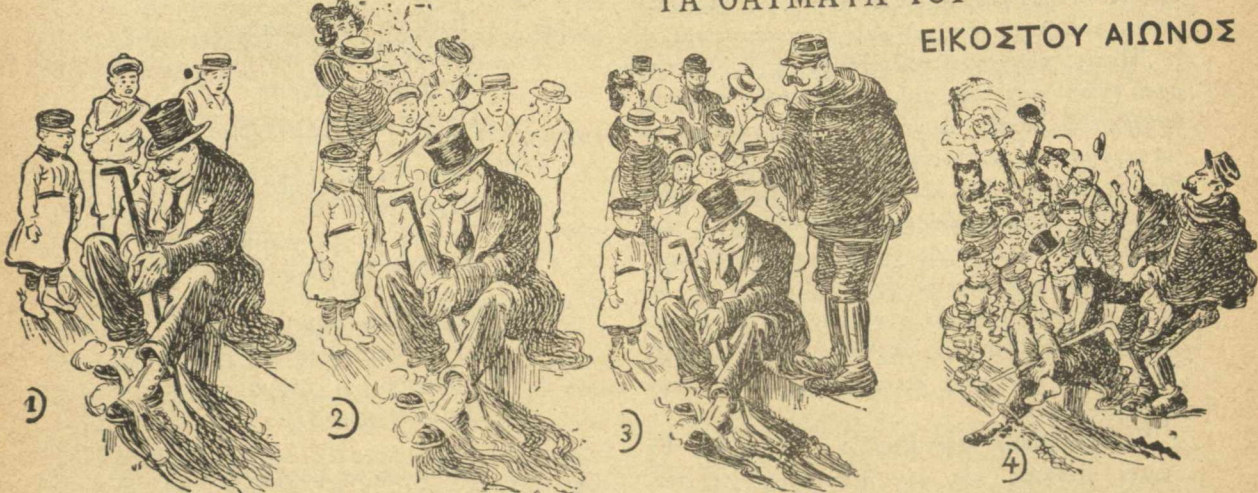
— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφεδρῶν Ἀξιωματικῶν» ὁ δικηγόρος καὶ συνεργάτης μας κ. Γ. Α. Τζαννετάκης ἐκδίδει προσεχῶς μελέτην περὶ τοῦ χρησιμωτάτου θεσμοῦ τῶν Ἐφεδρῶν Ἀξιωματικῶν, καὶ περὶ τῆς καθόλου ἑράσεως αὐτῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ στρατεύματι ἐν τε καιρῷ εἰρήνης καὶ ἐν πολέμῳ, περιλαμβάνουσαν καὶ τὰς γνώμας πλείστων διακεκριμένων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν μας. Τὸ ὅλον ἔργον ἐκ σελ. 70 περίπου θά ἦνε καλλιτεχνικῶς τετυπωμένον ἐπὶ χάρτου ἐκλεκτοῦ καὶ θά τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς λεπτὰ 60 κατ' ἀντίτυπον.

— Ὁ Τοτός, ἐλλείψει θέσεως, εἰς τὸ Τράμ, κἀθηται ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μπαμπᾶ του.
— Μία νέα κυρία εἰσέρχεται, καὶ ἀμέσως ὁ μικρὸς εὐγενὴς πηδᾷ κάτω, βγάζει τὸ ναυτικὸν καπελλάκι του καὶ λέγει ὑποκλινόμενος.
— Κυρία, δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω τὴν θέσιν μου ;

Ἐν φύλλον τοῦ «Μουσείου», στέλλεται, ὡς δεῖγμα, ΔΩΡΕΑΝ, πρὸς πάντα αἰτούντα.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ

ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Αὐτὸς δὲν θά εἶνε ἔς τὰ καλά του, νὰ κάη ποδόλουτρο ἔς τὸ δρόμο ! Τὸν κακομῆρη! Τοῦστριψε, ἂν κ' ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι...

Ὁ Ἀστυφύλαξ. — Ἐ! τοῦ λόγου σου! Τί σοῦ ἦρε πῶς βουτᾶς τὰ πόδια σου ἔς τὸ νερό καὶ κινεῖς τῆν περιέργειαν τοῦ κόσμου. Διαλύσου γρήγορα !

Συγγνώμη, κύριε ἀστυφύλακα. Οὔτε ἠνύησα πὼς ἦσαν τὰ πόδια μου ἔς τὸ νερό. Νά, ἂν δὲν πιστεύεις : Τὰ πόδια μου δὲν εἶναι διόλου βρεγμένα, διότι τὰ ὑποδήματά μου εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ τὰ περίφημα ἀδιάβροχα δέρματα Γεωργάτου (Ὁδὸς Παρθενωγαγείου καὶ ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου).

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Ν. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.